

Posudek bakalářské práce Věry Točínové *Pásmo Guillaumea Apollinaire a jeho odraz v Novém Ikarovi Konstantina Biebla*

Ve své bakalářské práci *Pásmo Guillaumea Apollinaire a jeho odraz v Novém Ikarovi Konstantina Biebla* si Věra Točínová vytkla zdánlivě samozřejmý a zdá se zprvu i neproblematický úkol – srovnat klíčovou báseň Guillaumea Apollinaire s textem Konstantina Biebla. Přece již mnohokrát byla konstatována úzká vazba mezi těmito dvěma texty. Nebylo jediné dobové kritiky Bieblova *Nového Ikara*, která by tuto inspiraci zamlčela, není snad jediné historické práce, která pojednává o poezii konce 20. let a tuto vazbu nezminí. Na první pohled tedy snad až příliš troufalá snaha obsáhnout v rámci bakalářské práce takto založený problém, který má materiálově obsáhlou, vrstevnatou povahu a snad každá z jeho částí (historicky recepčních a interpretačních) by se mohla stát samostatným tematickým rámcem nejen pro práci bakalářskou, ale i diplomovou.

Tolik však jen vnějšková perspektiva. Každému, kdo vstoupil do problematiky Bieblova *Nového Ikara*, se dříve nebo později vyjeví poměrně zásadní otázka, nakolik dosud vydané kritické a historické práce postihují vazbu mezi Apollinairovým a Bieblovým textem do důsledků a detailně. Je zjevné, že většina prací se z řady důvodů zaměřovala na postižení určitých dílčích souvislostí, kontextových otázek či hledisek. Je třeba konstatovat, že důsledná studie komparující shody a rozdíly ve stýkání obou textů stále chybí. Věra Točínová tak vstoupila do prostoru, který je pro mnohá avantgardní díla příznačný – ve zdánlivě hojně diskutovaném rámci lze poměrně snadno odhalit prázdný prostor, který přímo volá po zaplnění.

Této možnosti autorka využila a předkládá práci, která se zaměřuje nejen na popis a charakteristiku základních kompozičních a tvárných podob obou textů, ale zejména na rozdíly, které jsou produktivní zejména v interpretaci Bieblovy básně. Svoji perspektivu ukotvuje

nejprve ve srovnání dílčích kompozičních prvků obou textů (gramatické kategorie, dílčí motivické komponenty aj.), aby posléze směřovala k vyšším celkům tematické povahy, z nichž posléze generuje závěr svého zkoumání. Metodicky je tedy práce ukázněná, postupuje od dílčích nálezů k zobecnění. Jakkoli je důraz kladem zejména na analýzu textu obou básní, tedy spíše na aspekt synchronní, v náležitých partiích je otevřena rovněž perspektiva diachronní, tedy zejména v souvislostech reflexe literárněhistorických studií. Jako historik samozřejmě nemohu než doporučit hlubší setkání s dobou kritikou, která by mnohé autorčino objevné interpretační konstatování bezesporu obohatila o srovnání se soudobou reflexí.

Bakalářská práce Věry Točínové představuje bezesporu podnětný pokus uchopit tuto závažnou problematiku důsledně a přitom s citem pro odstínění jemných interpretačních nuancí. Doporučuji ji proto k obhajobě a navrhuji klasifikovat ji jako práci „výbornou“.

Praha 18. 6. 2012

doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.